

Malgrat la internacionalització—amb 31 esdeveniments celebrats des del 2002 a ciutats d'arreu del planeta (enguany a Tòquio, São Paulo i Ciutat del Cap, tots amb molt d'èxit)—, a l'edició mare a Barcelona el festival de música electrònica més important del món es concentra en si mateix. La situació econòmica actual l'obliga a prescindir de les activitats que s'hi han fet aquests darrers anys amb la col·laboració de més entitats, com ara l'Auditori de Barcelona, el Festival Grec o CosmoCaixa. D'una altra banda, ha deixat de celebrar també l'edició simultània que havia fet a Galícia els dos darrers anys i fins i tot desapareix específicament l'apartat expositiu SònarMàtica (que donava sentit a la segona part del títol, com a festival de *New Media Art*) i que enguany serà reemplaçat per una exhibició de treballs electrònics a càrrec dels alumnes de la Pompeu Fabra i per una mostra de robots musicals de Roland Olbeter.

Són temps durs, però el Sònar ha sabut trobar encara la possibilitat d'oferir bons extrems, com ara la instal·lació sonora *Bosc spectral*, del mestre Francisco López (al pavelló Mies Van der Rohe), l'exposició "Public Tender" de Rita McBride (al Macba, i que inclou un sistema d'espacialització sonora *wave field synthesis*, de 192 altaveus) o una mostra del treball gràfic del germà de Richie Hawtin, Matthew, per a segells com M_nus, Plus 8 o els belgues de F.U.S.E. (a la galeria Mutt).

Un any més, però, el cartell del festival manté la qualitat superior a què ens té habituats, amb uns plats forts de primera línia. La concentració de recursos ha donat resultats més que bons, amb propostes que cobreixen tots els colors de l'electrònica. Si a les darreres edicions, el Sònar ha comptat amb clàssics com Orbital, Underworld o Dj Hell, enguany han pogut fitxar els veteraniíssims New Order, la banda de *Madchester* que el 1980 va aconseguir d'endollar un sintetitzador al forat del cul del rock i enlairar la música de ball a clubs seminals com The Haçienda. Mai no serà prou reconegut tot allò que New Order va arribar a fer—des de la frontera de la música metafísica— pel bé de la salut mental de la raça humana, incloent-hi les seues influències, tant en la difusió de l'*acid house* com en el

L'artista canadenc Deadmau5, rei de l'electro-house-trance progressiu.

Balla, ara que encara pots!

Del 14 al 16 de juny, Barcelona acull la dinovena edició del festival Sònar de música electrònica. Temps convulsos per a músiques avançades.

moviment *rave* i a les pistes de ball de tot el món.

Els New Order no estan sols en el cartell *mainstream* del festival. Els hi acompanyen la marciàna Lara del Rey (això és atreviment), The Roots (mestres internacionals del hip hop), el fumador de puros Fatboy Slim (sorpresa!) o els Hot Chip (que s'han criat al Sònar Village, pasturant la gespa artificial: ja ho poden agrair).

Propostes més serioses per al *dancefloor* les trobem en la nòmina nocturna (a la Fira Gran Via de l'Hospitalet), només aptes per a *clubbers* seriosos i *sònar-kids* eixebrats: un Deadmau5 en ple apogeu, un Richie Hawtin que pot provocar-te infarts al cervell o primers espases com ara Luciano, Squarepusher, Laurent Garnier, Jacques Lu Cont... Ho direm sempre, malgrat que pugua moles-

tar els de sempre: mai no hem ballat per damunt de les nostres possibilitats!

I el Sònar de Dia (al CCCB/Macba), com és habitual, acull les propostes més arriscades i per això més interessants: del japonès extremadament boig Masaki Batho (que ha inventat una màquina per a emprar les ones cerebrals com a font acústica) a Esperit! (folia folkloricocòsmica de la Catalunya rural, provinent dels sorollistes Les Aus), Dj Harvey, Flying Lotus, Daedalus, Mostly Robot, Mouse on Mars... o el barceloní John Talabot, que us desbaratarà els plans per a poder-lo veure sense deixar escapar més actuacions: de segur que en aquests moments ja hi ha gent fent cua davant el Sònar Hall per a accedir-hi (i falten dues setmanes!).

Emili Payà